

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 574

NGƯỜI CÓ TÂM LƯỢNG NHỎ RẤT KHỔ VÀ RẤT ĐÁNG THƯƠNG

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Bảy ngày 03/07/2021.

Tâm lượng nhỏ không chỉ nói đến tâm nhỏ hẹp về tiền bạc, mà tâm lượng nhỏ còn nói đến việc ta so đo tính toán sợ được sợ mất, sợ khổ sợ thiệt, sợ phải cáng đáng quá nhiều việc, từ đó sinh ra nhếch nhác, lười biếng. Bản thân mình tưởng là mình không lười biếng. Lúc người ta đang làm việc thì mình đi niệm Phật. Mình tưởng đó là tinh tấn nhưng đó là tinh tướng. Nhiều người bị sai nhưng không nhận ra. Lúc lái xe thì phải chuyên tâm lái xe, lúc làm việc thì phải chuyên tâm làm việc. Mình làm một Cô giáo đến trường thì mình phải chuyên tâm với công việc của một Cô giáo, đặt tâm vào công việc chăm sóc và giáo dục các con chứ không phải đến trường để chuyên tâm niệm Phật. Trường học không nhận những người chuyên tâm niệm Phật không đúng lúc đúng chỗ. Tâm mình không đặt vào chỗ vì người phục vụ, cho nên tu hành không thành tựu mà làm việc cũng không có kết quả.

Cư sĩ Lý Mộc Nguyên một ngày từ sáng đến tối không rảnh một chút nào, toàn tâm toàn lực bận rộn phục vụ chúng sanh. Một ngày ông chỉ ngủ 3 tiếng. Ông có tâm lượng rộng lớn, luôn tận lực vì chúng sanh, gánh vác sự nghiệp của chúng sanh. Người bận rộn cả ngày vì chúng sanh chuyên tâm phục vụ thì khi chuyên tâm niệm Phật, chỉ cần niệm ít nhưng vẫn có lực, quan trọng là Phật tâm.

Nếu người khác đang làm việc mà mình đi tụng Kinh, đọc “*Phép Tắc Người Con*” thì đấy là lười biếng, không phải là tinh tấn. Đấy là mình tránh né sự lao nhọc, là lười nhác, không phải là siêng năng. Từ tâm lượng nhỏ hẹp này, sinh ra đủ thứ biến chứng, ngoài sự tự tư ích kỷ ra còn có nhiều việc khác. Họ rất khổ và rất đáng thương vì lúc nào cũng phải so đo, sợ được sợ mất, sợ thành sợ bại.

Hàng ngày Thầy làm việc quần quật ngoài vườn, trồng trọt, chăm sóc các loại rau củ quả, các loại cây trái, chọn giống, gieo hạt. Thầy làm việc liên tục như vậy thì mới có quả để tặng cho người khác liên tục và nhiều như vậy. Thầy tặng hàng xóm xung quanh rất nhiều đậu đũa, rau cải, xà lách... Họ rất ngạc nhiên khi nhìn thấy những quả đậu đũa dài 80cm. Đó là niềm vui của Thầy. Có người hàng xóm vì được nhận nhiều quà của Thầy nên mang đến biếu Thầy 2 quả sầu riêng. **Mình phát tâm nghĩ vì người thì người khác sẽ nghĩ đến mình. Mình không cần phải mong cầu bởi vì đây là đạo lý cảm ứng. Tâm lượng làm vì người khác thì rất sáng khoái, tự tại, an**

vui. Thầy làm việc mà cảm thấy rất an vui, không sợ hao tổn tài vật, không sợ hao tổn sức khỏe. Bản thân Thầy ăn uống thì đơn giản, nhưng mua để tặng người khác thì dù đắt nhưng Thầy vẫn sẵn sàng bỏ tiền ra mua. Hôm trước, khi Thầy gửi những thùng quà đi tặng, nhà xe yêu cầu Thầy phải mang đồ đến chỗ họ trước 4h chiều. Thầy tự đánh xe đi mua thêm những quả bơ, tự đóng thùng rồi chở những thùng quà đến bến xe. Thầy là người cuối cùng của chuyến xe đó, trước khi họ chuyển bánh. Thầy đã cố gắng hết sức và làm với tâm chân thành.

Chúng ta ngày ngày soi gương thì sẽ tự nhận ra tâm của mình nhỏ hẹp hay rộng lớn. Nếu tâm mình nhỏ hẹp thì tự mình sẽ thấy xấu hổ với bản thân, xấu hổ với Trời Đất. Thánh Hiền nhân, những tấm gương đức hạnh Việt Nam, các Ngài hoàn toàn hi sinh phụng hiến. Ngài Lê Lai cứu chúa. Ngài mặc áo bào của vua Lê Lợi để đánh lừa quân giặc. Ngài Lê Lai đã bị giặc truy sát vì quân giặc tưởng đó là Vua, trong lúc đó Vua Lê Lợi có cơ hội để trốn thoát. Đó là tâm lượng hi sinh phụng hiến cao độ.

Hòa Thượng nói: **“Người xuất thân bản tiện biết đủ & an vui”**. Bản thân Thầy xuất thân từ một gia đình nghèo, tuy nhiên chưa nghèo đến mức phải nhịn đói, không phải ăn cơm độn khoai. Ba của Thầy là mẫu người lao động chăm chỉ, hăng say. Ba làm việc từ 3h sáng đến 9h tối. Ba vừa làm việc đồng áng, vừa trông rau để bán, thỉnh thoảng câu cá để nuôi gia đình. Hình ảnh đó đã khắc sâu vào tâm khảm của Thầy.

Khi Thầy đi học, Thầy cảm nhận thấy việc học hành tốn kém rất nhiều tiền của, cho nên Thầy đã tìm cách giúp mọi người được học miễn phí. Hôm qua có một cụ ông hơn 70 tuổi liên lạc với Thầy. Cụ ông đã tự học tiếng Hán theo trang web nhidonghocphat.com. Cụ đã học hết những bài Thầy đăng trên trang web và đang chờ đợi Thầy tiếp tục giảng dạy những bài tiếp theo để cụ được học tiếp.

Tâm lượng rộng lớn thì rất thoải mái, an vui. Thế gian những người giàu có đa phần họ không biết đủ, ngày ngày họ ở đó truy cầu, phiền não. Khổ não của họ vĩnh viễn không bao giờ dứt. Tâm lượng nhỏ hẹp, chênh mảng mà lại mong cầu thì quá mệt. Người tự tư tự lợi rất khổ, khổ ở hiện tại và khổ ở tương lai, tương lai càng khổ hơn. Người xưa nói: **“Người bôn xển thì làm gì có tài nguyên phong phú! Người không biết bố thí, không công hiến năng lực thì làm gì có thông minh trí tuệ!”**

Hòa Thượng nói: **“Người tự tư tự lợi, làm ra việc tổn người hại mình, tìm cách hại người khác thì oan oan tương báo, làm sao mà không khổ được. Họ tương lai càng khổ”**. Người xưa đã dạy: **“Vô công bất hưởng lộc”**. Nhiều người thích ngồi đó để hưởng lộc. **“Nhất ả nhất trắc, mạc phi tiền định”**. Nếu không có phước báo mà có cầu để có thì vẫn phải trả bằng phước báo.

Những gì mình không trả bằng tiền thì sẽ phải trả bằng phước báo trong vận mệnh của mình. Những gì mình bỏ ra mà không nhận bằng tiền thì nhất định sẽ được nhận bằng phước báo. “Người phước ở đất phước. Đất phước chỉ dành cho người phước ở”. Người có phước thì đến đâu đất cũng tự sanh phước. Ta lao nhọc thì Trời biết, Đất biết, mọi người xung quanh đều biết. Ta chênh mảng nhếch nhác thì Trời biết, Đất biết, mọi người xung quanh đều biết.

Cụ Hứa Triết cả cuộc đời chỉ đi lo cho những người nghèo khổ hơn cụ. Cụ là Quốc bảo của Singapore. Cụ nói: **“Đối với tôi không có tôn giáo. Tôn giáo đối với tôi là tình yêu. Tôi không thể nào ăn ngon mặc đẹp trong khi người khác không có cái ăn, không có cái mặc”**. Cụ đi đến pháp hội, đi đến gặp Hòa Thượng đều ăn mặc vô cùng giản dị như thường ngày Cụ vẫn mặc, vẫn là những quần áo Cụ nhặt được. Sau 50 năm là ma sơ, khi Cụ 101 tuổi, Cụ hỏi Hòa Thượng: **“Tôi có đủ tư cách để làm học trò của Phật không?”**. Hòa Thượng trả lời: **“Cụ trọn vẹn mười phần có đủ tư cách làm học trò của Phật”**. Trước khi mất, Cụ yêu cầu mọi người không tiết lộ để xã hội không bị tổn kém vì mình. Ngay đến lúc chết mà Cụ vẫn lo nghĩ cho người khác. Tang lễ của cụ được âm thầm tổ chức một cách giản dị. Một tháng sau khi Cụ mất thì mọi người mới biết. Đó là những người cộng sự có tâm, chứ không phải người vừa ốm bệnh một chút thì đã lu loa cho cả thiên hạ biết.

Xung quanh chúng ta có rất nhiều người đau khổ. Nhiều y bác sĩ vừa mới ra trường, khi lên xe để lên đường đi chống dịch thì rất hồ hởi, xinh đẹp. Khi đến nơi thì họ bắt đầu phải mặc bộ quần áo bảo hộ kín mít từ đầu đến chân. Họ phải mặc bộ quần áo đó cả lúc ăn, cả lúc ngủ, mặc trong suốt mấy tháng liền, kể cả trong mùa hè vô cùng nóng nực. Phó thủ tướng Vũ Đức Đam cũng phải cảm phục & tán thán họ.

Tâm lượng của một người cầu thoát sanh tử thì có chỗ để hưởng thú vui không? Ngài Bảo Chí Công được nhà Vua mời xem kịch nhưng Ngài không cảm thấy vui, vì tâm Ngài không hề chênh mảng, chỉ một tâm cầu thoát sanh tử.

Người tâm lượng nhỏ hẹp thì phiền não, tập khí rất nặng, nơi nơi đều phiền não, luôn dính chặt vào việc của mình, trường của mình, bao nhiêu phiền phức hệ lụy ở phía sau. Thầy chỉ cần nhìn một bức ảnh, nhìn một đoạn phim thì liền biết tâm lượng của họ như thế nào. Những người chênh mảng, nhếch nhác thì chỉ cần có một động thái nhỏ Thầy cũng nhận ra. Người tâm lượng nhỏ hẹp hoàn toàn không tương ứng với tâm Phật, làm sao có sự gia trì của Tam Bảo hay Thánh Thần!

Hòa Thượng nói: **“Trên Kinh nói rõ: “Thế giới Tây Phương Cực Lạc là nơi chư Thượng Thiện Nhân cầu hội nhất xứ”. Bạn tâm lượng nhỏ hẹp, không muốn giúp đỡ người khác thì làm sao có thể về cõi lành. Bạn niệm Phật dù có tốt hơn, Phật A Di Đà muốn hoan nghênh bạn đến nhưng đại chúng xung quanh cũng không muốn tiếp nhận bạn”**.

Người tâm lượng nhỏ hẹp rất đáng thương, không chỉ đáng thương đời này mà đời sau càng đáng thương. Hòa Thượng nói: **“Người thiệt thòi là phước”**. Mình cứ nhận thiệt thòi, cứ hi sinh phụng hiến thì đời đời được ghi nhớ, tạc tượng. Khi Thầy đến ngã ba Đòng Lộc thì cảm thấy nổi da gà bởi nơi thờ cúng những nữ thanh niên xung phong ở trên đồi cao, vô cùng uy nghiêm.

Chúng ta phải tự quán chiếu bản thân, tự cải đổi chính mình, cải đổi vận mạng của mình. Người học Phật phải có trí tuệ của Phật. Người muốn làm Thánh Hiền phải có năng lực và đức hạnh của Thánh Hiền.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!